

HETTY LUITEN

Voorbij de einder

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Ja, dit is 'm! dacht Ankie. Dit is de pagina die ik zocht. Ze wipte van enthousiasme met haar stoel op en neer en keek vol belangstelling naar de letters die op het beeldscherm verschenen. Een hele internetpagina met informatie over baby's in hun eerste levensjaar. Ze was zo geconcentreerd aan het lezen, dat ze niet eens merkte dat de leraar achter haar kwam staan en over haar schouder mee gluurde naar wat ze eigenlijk op de computer aan het uitspoken was.

'Juffrouw Ter Velde,' zei de man luid. 'Waar ben jij mee bezig?'

Ankie schrok van de voor haar onverwachte stem en keek op. Ze zag zijn boze gezicht en voelde dat ze kleurde. 'Ik... ik...' stamelde ze.

'Ja? Wat?'

Ankie wist zo gauw niet wat ze zeggen moest. Ze keek weer voor zich en merkte dat de andere leerlingen in de klas allemaal naar haar keken.

'Nou? Kan ik nog antwoord krijgen?'

'Ik wilde even kijken wanneer een baby de eerste tandjes krijgt,' zei ze zacht.

'Wanneer een baby de eerste tandjes

krijgt?’ herhaalde de leraar hardop. ‘Wat is dat voor belachelijks? Wat heeft dat met je werkstuk te maken?’

‘Niets,’ zei ze timide. Ze voelde zich zo betrupt, dat ze met zichzelf geen raad wist.

Bovendien was deze leraar een volkomen onbekende voor haar. Voor de hele klas, trouwens.

Het was de eerste schooldag in het nieuwe jaar. Ze hadden kerstvakantie gehad, oud en nieuw gevierd en waren vandaag vol frisse moed weer begonnen. Ankie was vijftien en zat in de derde van het vmbo. Bij de opening die ochtend had de rector verteld dat hun leraar economie behoorlijk ziek was en dat er daarom een vervanger was, meneer De Koning. Ze wist niets van hem. Hij zag er bepaald niet jong meer uit en hij kwam ook niet vriendelijk over.

Ze had geen zin in straf en van nablijven kon al helemaal geen sprake zijn in haar geval. Dus hoe moest ze reageren om de boze bui van de man niet volledig over zich heen te krijgen?

‘Niets?’ herhaalde hij. ‘Dus jij zit je tijd te verspillen met onzinnige dingen?’

‘Nee, onzinnig is het niet,’ wierp ze hem

tegen. ‘Ik was nieuwsgierig, ik bedoel, ik wilde graag weten...’

‘Wanneer een baby de eerste tandjes krijgt. Nou, daarvoor zit je hier niet op school. Daar heb je voorlopig nog niets mee te maken. Jij bent nog veel en veel te jong om je voor baby’s te interesseren. Ben ik duidelijk?’

Ankie keek hem met grote ogen aan en begreep dat hij net zo weinig van haar wist als zij van hem. Ze wilde haar mond opendoen om hem een verklaring te geven, maar hij gaf haar de kans niet.

‘We zitten hier voor economie. Je moet een werkstuk maken over de gevolgen van de invoering van de euro. Als ik nog één keer zie dat je iets anders opzoekt op internet, sluit ik je computer af en dan zie je maar hoe je je werkstuk voor elkaar krijgt.’

De leraar draaide zich om en keek de klas rond. ‘Dat geldt natuurlijk voor iedereen in deze klas. We mogen dit computerlokaal gebruiken voor onze werkstukken en niet voor dingen waar we geen barst mee te maken hebben.’

Met boze stappen liep de man de klas door en ging achter zijn tafel zitten.

Ankie boog haar hoofd, maar ze hoorde ge-

giechel achter zich. Ze wist dat het Inge was, een meisje dat graag stoer deed en ervan hield om op te vallen.

Meneer De Koning had het echter ook gehoord. ‘Wat valt er te giechelen?’

Inge haalde nonchalant haar schouders op.

‘Nou?’ De leraar stond op en keek haar boos aan. ‘Ik geloof dat jullie niet geïnteresseerd zijn in economie. Ik heb medelijden met mijn voorganger. Ik begrijp nu waarom hij zo ziek is geworden.’

‘Nou ja, zeg!’ ontschoot het Inge.

‘Had je wat?’ vroeg de man.

‘Ja,’ zei Inge brutaal. ‘Dit slaat echt nergens op. Belachelijk. Hoe kunt u ons er de schuld van geven dat meneer Dijkstra kanker heeft?’

‘Oké!’ Meneer De Koning sloeg met zijn vlakke hand op de tafel. ‘De computers gaan nu uit. Ik heb het wel gezien voor vandaag. Jullie zijn een stelletje pubers dat geen zin in werken heeft. Jullie zitten te surfen op internet en leugens te vertellen. Uit met die dingen en snel een beetje!’

De kinderen keken elkaar verbaasd aan.

‘Alleen omdat Ankie wat opzoekt over baby’s en omdat Inge iets zegt over meneer Dijkstra, moeten wij allemaal de computer

uitdoen? Gaat u niet een beetje te ver?’ vroeg Sander opstandig.

‘Nog zo’n brutaaltje?’ zei de leraar. ‘Dit gaan dus een paar moeilijke maanden worden. Voor jullie, bedoel ik dan. Jullie hebben allemaal economie in je pakket gekozen. Dat is een vrijwillige keuze geweest. Nou zorg je ook maar dat je een goed cijfer haalt. Dat lukt dus niet als jullie brutaal zijn of dingen doen die niet door de beugel kunnen.’

Hij ging weer zitten en keek de klas rond met een blik alsof hij alle kinderen het liefst een pak rammel verkocht. ‘Ik zie nog een paar computers aanstaan,’ zei hij.

De leerlingen haastten zich te gehoorzamen. Niemand was zo’n harde hand gewend op deze school. Natuurlijk waren er strenge leerkrachten bij, maar om een hele klas te straffen als een iets had gedaan wat niet kon, dat waren ze niet gewend. Ze voelden de gespannen sfeer in de klas en wisten dat de leraar gelijk had. Dit zouden een paar moeilijke maanden worden.

Sander zuchtte hardop.

‘Je kunt nou wel zuchten,’ ging de leraar onverstoorbaar door, ‘maar het helpt je niet. Je kunt Ankie en Inge bedanken voor het feit

dat jullie allemaal een 1 voor jullie werkstuk krijgen, want ik neem niet aan dat iemand van jullie het al af heeft en meer gelegenheid om het af te maken krijgen jullie niet van mij.'

'Bent u gek?' gilte Liesbeth. 'Ik heb minstens een 5,4 nodig!'

'Tja, dat is dan pech, juffrouw,' zei de leraar koud. 'En laat ik jullie ook nog even duidelijk maken dat dit een milde straf is. Had ik Ankie – of wie dan ook – betrappt op het bekijken van schunnige pagina's, dan had ik jullie voor al jullie toekomstige werkstukken alvast een 1 gegeven. Ben ik duidelijk?' Hij keek de klas rond en zag tot zijn voldoening dat iedereen behoorlijk onder de indruk was.

Hij grijnsde tevreden. Hij wist wel hoe je een klas klein moest krijgen. Dat meneer Dijkstra kanker had, was volgens hem niet waar, maar dat hij zwaar overspannen was wel en hij zou ervoor zorgen dat deze klas hem niet ziek naar huis kreeg.

'Nou, ik vroeg jullie wat. Ben ik duidelijk?'

'Nee,' zei Sander eerlijk. 'Ik begrijp wel dat we de computer niet voor privé-zaken kunnen gebruiken tijdens een les al had meneer Dijkstra daar nooit veel bezwaar tegen, maar ik begrijp niet waarom de hele klas daar de dupe

van moet zijn.'

'Privé-zaken? Privé-zaken?' brulde de leraar. 'Ik kan me voorstellen wanneer je binnenkort zestien wordt en een brommer wilt kopen, dat je even op internet snuffelt naar de nieuwste brommers, maar seks en baby's, daar hebben jullie niets mee te maken. Daar zijn jullie veel te jong voor en nog lang niet aan toe. Ben ik nu duidelijk?'

Inge schoot spontaan in de lach.

Meneer De Koning vloog overeind en kwam dreigend op haar af. 'Ja?' vroeg hij woest.

'Dus wij zijn nog te jong om te zoenen en zo?' zei Inge. Ze keek hem recht in de ogen. Ze rechte haar rug en stak haar borsten vooruit.

Meneer De Koning begreep dat ze toch zo jong niet meer was als hij dacht. Hij zag een mooie, trotse vrouw voor zich zitten en slikte. 'Zoenen is heel wat anders dan seks en nu wil ik er geen woord meer over horen.'

'Gefrustreerd, heet dat geloof ik,' mompelde Siebren, maar toch zo luid dat de leraar het verstond.

De anderen in de klas grinnikten en dat maakte meneer De Koning nog woester. 'Ik

herhaal: jullie zijn te jong voor seks en baby's en nu wil ik er geen woord meer over horen.'

Ankie aarzelde en haalde eens diep adem. Alles was door haar gekomen. Zij was er nu de schuld van dat iedereen een 1 voor het werkstuk zou krijgen. Ze voelde zich enorm rot. Ze wist natuurlijk best dat ze fout geweest was. Aan de andere kant: als meneer er begrip voor op kon brengen dat je naar een brommer zocht, waarom mocht zij dan niet even op internet opzoeken wanneer een baby de eerste tandjes hoorde te krijgen? Ze stak haar vinger op.

'Juffrouw Ter Velde? Had u nog iets van waarde toe te voegen?' snerpte hij door de klas.

Iedereen keek haar aan.

Ankie haalde nog een keer diep adem. 'Meneer,' zei ze zacht. 'U bent een nieuwe leraar. Wij kennen u niet. Wij wisten van tevoren niet dat u zo kwaad zou worden. Als ik dat geweten had, was ik nooit gaan zoeken op internet.'

'Jullie weten het nu,' zei hij bruuut.

'Dat klopt. En omdat het mijn schuld is dat iedereen nu een 1 heeft, vind ik ook dat ik moet proberen dat weer recht te zetten. U

kent ons namelijk ook niet. U kent mij niet.'

'Daar ben ik al aardig achter, jongedame. Jij zit met je hersens bij heel andere dingen, smerige dingen, daar ben je nog lang niet aan toe.'

'Er is niets smerigs aan een baby,' protesteerde Ankie. Ze begon nu ook boos te worden. Wat dacht deze leraar wel. 'Bijna alle meisjes hopen ooit een baby te krijgen. Dat is heel normaal.'

'Ooit, ja, als het tijd is, eerder niet,' zei de leraar.

'Sommige meisjes krijgen een baby al voordat het hun tijd is.'

'Dat zijn stomme, asociale meiden,' was de leraar van mening.

Ankie keek hem met open mond aan. Ze voelde zich met stomheid geslagen. Net had ze zich nog zo dapper gevoeld, nu voelde ze zich de grond ingetrapt. Stomme, asociale meiden. De woorden echoden door de klas. Ze weerkaatsten tegen de muren en kwamen weer terug.

Ze hoorde ze keer op keer en merkte dat haar ogen vochtig werden en ook haar wangen.

Wat een rotopmerking! Ze was niet meer in